

עפ"ת 52858/09-14 - מדינת ישראל נגד מרדכי סופיר

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

03 נובמבר 2014

עפ"ת 52858-09-14 מדינת ישראל נ' סופיר

בפני כב' סגן הנשיא, ד"ר אברהם אברהם
המערערת מדינת ישראל
נגד
המשיב מרדכי סופיר

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בצפת (כב' השופט ב' קנדלפת) בת.ד. 6249-06-14

פסק דין

המשיב עמד לדין בבית המשפט קמא בשל תאונת דרכים בה היה מעורב. המשיב החליק ביום גשום עם מכוניתו בעיקול הכביש, סטה לנתיב הנגדי והתנגש במכונית שבה מולו. משום כך יוחסו לו עבירות של התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בקלות ראש, סטיה מנתיב נסיעה, ונהיגה במהירות שאינה סבירה. כתוצאה מן התאונה נזקקו המשיב והנהגת שבמכונית האחרת לטיפול רפואי.

בפתח משפטו הודה המשיב והורשע בעבירות שיוחסו לו. בית המשפט קמא גזר עליו שלושה חדשי פסילה בפועל, כשהוא מסייג את הפסילה כך שלא תחול על נהיגה באוטובוס, ועל כך הוסיף חודש של פסילה על תנאי לשנתיים.

המערערת קובלת, בערעור שהניחה לפניי, על קולת העונש שנגזר על המשיב. היא סבורה, כי מנסיבות התאונה מתבקשת היתה גזירת עונש חמור יותר. לבד מכך היא טוענת לשגגה שנפלה אצל בית המשפט קמא בסייגו את הפסילה כך שלא תחול על נהיגה באוטובוס.

לאחר שעיינתי בהודעת הערעור, כמו גם בחומר שבתיק בית המשפט קמא, ולאחר ששמעתי את טענות בעלי הדין על-פה, מצאתי לשנות מגזר הדין כפי שאפרט להלן, ואלה טעמיי:

אכן צודקת המערערת, ככל שטענותיה מופנות לסיוג הפסילה כך שלא תחול על נהיגה באוטובוס. העובדה שהתאונה ארעה בעת שהמשיב נהג במכונית פרטית אינה מהווה טעם המצדיק התרת המשך הנהיגה באוטובוס. לבד מכך, שסיוג צריך שייעשה במקרים חריגים המצדיקים זאת, הרי שהסיוג ראוי שייעשה באופן שלא יאיין את תכלית הפסילה, תכלית שיסודה במסוכנותו של הנהג-הנאשם, שהרי הפסילה מבקשת להתמודד עם המסוכנות על ידי הרחקתו של הנהג מן

הכביש. ואם הרחקה, הרי שלא ראוי כי דווקא באוטובוס ימשיך הנהג לנהוג, כשבאחריותו חייהם ושלמות גופם של נוסעיו. אכן, השופט קמא התחשב בכך, ששלילת האפשרות כי המשיב ינהג באוטובוס תפגע בפרנסתו, אלא שדומני כי שיקול זה צריך שיבוא לידי ביטוי לא בסיוג כפי שנקבע, כי אם בדרך אחרת, משמע בגזירת העונש כך שלא יוטל על המשיב עונש של פסילה בפועל, ככל שנסיבות העניין מצדיקות זאת, וכפי שאבהיר להלן, זוהי המסקנה אליה הגעתי.

בית המשפט קמא קבע את מתחם הענישה בין פסילה שכולה מותנית לבין עשרה חודשי פסילה בפועל. על כך לא ערערה המערערת, ונראה בעיניי, כי מתחם זה הולם את המעשה המדובר. מכאן אנו באים לגזירת עונשו של המשיב בתוך המתחם, וכאן עומדות לזכות ההקלה עם המשיב נקודות אחדות. ראשית, הוא הודה ונטל אחריות בפתיחת המשפט, על כל המשתמע מכך. התאונה בה עסקינן היתה, זאת יש לומר, תאונה קלה, שלא הותירה כל פגיעה בגוף. חשוב לראות גם את העובדה, כי עניין לנו בנהג אוטובוס מקצועי, הנהג מזה כשלושים שנה. בהתחשב בעובדה כי הוא נהג מקצועי, שמן הסתם גמע קילומטרים רבים בשלושים שנות נהיגה, עברו התעבורתי איננו "מכביד" כלל ועיקר. מן הצד האחר, פסילה בפועל, גם קצרה, עשויה לפגוע פגיעה אנושה בפרנסתו, והריהו מטופל באישה ושישה ילדים. כשכל אלה עומדים על כפות המאזניים סברתי, כי ניתן להסתפק, בנסיבות המיוחדות של העניין, בגזירת עונש של פסילה שכולה על תנאי, משמע בתוך המתחם אותו קבע בית המשפט קמא.

סיכומם של דברים, במקום העונש שהושת על המשיב הנני גוזר עליו שמונה חודשי פסילה על תנאי לשנתיים, והתנאי - כפי שִקְבְּעוּ בית המשפט קמא בגזר דינו.

ניתן היום, י' חשוון תשע"ה, 03 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.